

— Отъ кждѣ си? — попита го Нина.

Съ знакове той ѝ обясни, че не може да говори и като отвори широко уста, показа ѝ остатъка отъ езика си. Дѣвойчето съ неописуемъ ужасъ се дръпна на страна.

Разплаканъ, Тото се допрѣ до ржката ѝ, като че искаше да каже:

— Недѣй... Небѣгай отъ мене... Бжди поне ти добра...

Но вмѣсто думи, изъ гърлото му излизаха чудновати, дрезгави звукове, които накараха Нина да скочи на нозѣ.

— Прощавай! — извика му тя и избѣга.

Но слѣдъ това тѣ се срѣцнаха още нѣколко пжти и полека-лека се сближиха, сѣкашъ бѣха братъ и сестра.

Тѣ сѣдятъ на слънцето единъ до другъ. Тото слага голѣмата си тъмна глава въ скута на Нина и блаженно закрива очи, а Нина глади съ малкитѣ си прѣсти хубавата му коса и разказва вече стоти пжтъ приказката за вълшебника и царската дъщеря.

„Живѣлъ нѣкога единъ царъ, който ималъ три дъщери. Най-малката се казвала Стелина; тя била съ златни коси и диамантови очи и по пжтя всички падали ничкомъ прѣдъ нея. Но когато единъ пжтъ тя се разхождала изъ градината и сбирала цвѣтя, съгледала на едно дърво прѣкрасенъ зеленъ папагалъ“.

А Тото, омаянъ отъ нейния нѣженъ, милъ гласъ, незабѣлѣзано заспива и вижда въ съна си прѣкрасната Стелина. А Нина разказва все по-бавно, все по-тихо и най-послѣ млѣква.

И хубавото слънце мило покрива опърпанитѣ, жалки дѣца съ своитѣ горещи лжчи.